

HATICE MERYEM • Yetim

HATİCE MERYEM Kasım 1968'de İstanbul'da doğdu. İktisat mezunu. 1991-94 yılları arasında bir bankada memur olarak çalıştı. Daha sonra mesleğini bırakıp Londra'ya gitti. Orada temizlikçilik, çocuk bakıcılığı, ütüculük, gazete dağıtıcılığı, barmenlik gibi ayak işlerinde çalıştı. Kültür sanat dergileri *Öküz* ve *Hayvan*'da editörlük yaptı. Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri Yarışması'nda öykü dalında dikkate değer bulundu. 2000'de *Siftah* adlı ilk kitabı yayımlandı. *Sinek Kadar Kocam Olsun Başımda Bulunsun* adlı kitabı 2002'de yayımlanan yazarın bu eseri aynı adla Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi. "Umutsuz Ev Kadınları", "Eve Düşen Yıldırım" ve "Anne" gibi dizilerde senaryo yazarlığı yaptı. *Varlık* dergisinde genç öykücülerin öykülerini değerlendirdi. Halen aynı derginin öykü jürisinde yer almaktadır. 2008'de *İnsan Kısım Kısım Yer Damar Damar*, 2010'da *Aklımdaki Yılan*, 2013'te ise *Beyefendi* adlı kitapları İletişim Yayınları'nca yayımlanan yazarın kitapları Bulgarca, Romence, Macarca ve Almanca dillerine çevrildi. Halen senaryo yazarlığı yapmaktadır.

İletişim Yayınları 2717 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 469

ISBN-13: 978-975-05-2590-2

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. BASKI 2019, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Emre Bayın

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelicink Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HATİCE MERYEM

Yetim

Zenginlikle fakirliğin, iyilikle kötölüğün, inançla inançsızlığın yollarının ne zaman nerede kesişeceğini haşa Allah'tan başka kimse bilmez, bilemez. Misal benim dünyaya gelişimin beşinci yılında annemle babam boşanmasalar, annem o sıralar çok zengin bir muhitte yaşayan çok zengin, çok yaşlı ve de çok hasta bir kadının hastabakıcılığını yapıyor olmasa, bu kadın bir gece altına tuvaletini yapmasa, yapmak zorunda kalmasa, kalabilir çünkü insan, eh benim annem de çok genç, çok fakir ve de çok çalışkan biri olmasa, utanç içerisindeki bu kadıncağızı teselli edip onunla moralini yükseltecek şekilde konuşmasa, sonra hiç iğrenmeden altını ılık bezlerle temizleyip paklamasa, sonra ellerini lavaboda titizlikle sabunlamasa, üstüne bir de kolonyayla parmaklarının mikrobunu kırmasa, sonra geçip mutfığa iki fincan çay hazırlaması, yüzünde saygılı bir ifadeyle getirip yaşlı kadına ikram etmese, sonra bu ikisi karşılıklı oturup sessizce çaylarını içmeseler, zengin kadın annemin yüzündeki ince kederi fark edip “*senin bir derdin var anlat kızım*” demese, annem önce boynun eğip susmasa, sonra derdin usul usul döküp yüreği-

ni açmasa, yakında kocasından boşanacağını, baba evine zaten bir sığıntı olarak döneceğini, bir de çocuğunu yanında götüremeyeceğini, babasının evliliğini başından beri onaylamadığını, şimdi “*peydahlarken aklın neredeydi, götür aldığın yere bırak*” diyeceğini, eltiydi görünceydi kardeşti birkaç yakın akrabayla konuştuğunu, fakat hiçbirinin yavrusunu kendi çocukları arasına katıp da büyütmeğe gönüllü görünmediğini söylemese, söylerken de yanaklarına yakıcı sıcaklıkta gözyaşları dökmese, eh bu manzarayı gören zengin ve hasta kadının da yüreği sızlamasa, benim çaresiz dertlere düşmüş yoksul anneme acımasa, “*Ağlama kızım, benim bildiğim bir yer var! Fiyatı biraz tuzluca ama gençsin, kolunun gücü kuvveti yerinde, çalışır ödersin!*” demese...

Ne işim var benim bu okulda!

Bu gece birini öldüreceğim. Kim olduğu fark etmeyecek. Kulağımı çeken, ayağıma çelme takanı, kıcıımı açıkta bırakanı, yüzüme tüftüf atanı, bana sidikli, bana aptal, bana moron, bana ezik diyeni, benim küçük parmağım terastaki oyun alanında demirin arasına sıkışıp morardığında hemen koşup acil yardım çağırarak yerine yüzüme katır gibi güleni. Önüme ilk çıkkanı.

Yemekhanede kuyruktayız. Ben ve otuz kadar öğrenci. Bıçak tezgâhın sonundaki tepeleme ekmekle dolu sepetin içinde. Menüde etli güveç, şehriyeli pirinç pilavı ve kayısı kompostosunun yanı sıra tatlı olarak vişneli muhallebiyle birkaç da meyve seçeneği var. Tezgâhın arkasındaki beyaz kukuletalı aşçı, yemekleri doldurup tabakları öğrencilere uzatıyor.

Sıra bana gelince uzatılan tabakları ben de aldım, tepsiye dizdim ve kaydırıp ilerledim. Bıçağa yaklaşırken heyecanlıydım. Kulaklarım zonklayıp düşecek gibi olduysam da kendimi tuttum. Düşmemem gerektiğini biliyordum. Düşersen elimden tutup kaldıracak kimsem yoktu. Annem yakın za-

man önce feci şekilde öldürülmüştü. Bıçaklanarak. Kafası taşla ezilerek. Boğularak. Piknik tüpüyle. Taşla. Sopayla. Baltayla.

Altınbaşlıcüce de yoktu artık.

Onlarsız hayat bana cehennemdi.

Sepete yaklaşırken sakince sağa sola bakındım. Sakin olmak, dikkatleri üstüne çekmemek çok önemli. Neyse ki kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Hepsi kendi alemlerindeydiler de ondan. Yine hep aynı şımarık hareketler, birbirini ittirip kaktırmalar, saç çekmeler, kötücül hain şakalar. Rehber öğretmen de bunların arasında dolanıyor, kuduranların kafasına patlatıyordu birer tane. Gözüme tam bir cehennem tasviri gibi göründüler.

Bıçağı çarçabuk aldım ve peçetenin altına sokuşturdum. Geçip boş bir masaya her zamanki gibi eteğimin arkasını edeplince düzelterek oturdum. İnsan suç işlerken de her zamanki gibi olmalı. Doğal olmalı. Bundan sapmamalı. Bu yüzden ben de sandalyemi yerde her zamanki gibi sürüklemeyip hafifçe kaldırdım, çatal bıçağı doğru ele aldım ve tabii uyulması gereken diğer tüm kurallara da uyararak yemeğimi yemeye başladım.

Uyulması gereken kurallar şunlardı:

- Peçete gömlek yakasına sokuşturulacak ki yemek üstümüze dökülmesin.
- Ağız şapırdatılmayacak ki çevreye rahatsızlık vermeyelim.
- Her lokma minimum kırk elli defa çiğnenecek ki bağırsaklarımız rahat çalışsın.
- Yanaklarımız patlayasıya doldurulmayacak ve dudaklar da peçetenin alt ucuyla sık sık silinip temizlenecek ki çirkin görünmeyelim.
- Ağızlarımız doluyken konuşulmayacak ki yemek ağzımızdan fırlamasın.

- Sırtlarımız dimdik duracak ki yemek borumuz açık olsun ve yediklerimiz midemize hızla ulaşsın.

İşte tüm bu kurallara uyarak yemeğimi yiyip bitirdim. Tam peçeteyle ağzımı güzelce siliyordum ki birden gözüm tepsideki bıçak çarptı. Onu o ana kadar unutmuş olmama hayret ettim. O da sanki hatırlamamla beraber havalanıp kalbime saplandı. Aptallığıma yandım iyi mi. İçimden aptal aptal dedim kendime. Arkadaşlarım haklıydılar. Aptaldım ben. Yok eğer öyle olmasam suç aletiyle yemek yer, güvecin içindeki eti kesmek için kullanır mıydım? Böyle bir hatayı nasıl yapmıştım? Rehber öğretmenin görmemiş olması büyük bir mucizeydi. Bıçağı kapıp gerçekten kalbime batırmak istedim. Ama vazgeçtim. Kim yağlı ve salçalı bir bıçakla kendini öldürmek ister ki? Kendime hücum ettim. Sen daha basit bir hırsızlık suçunda bile böyle acemilik sergiler sen bu gece nasıl katil olacaksın, nasıl birini öldüreceksin, diye sordum kendime. Yanıt veremedim.

Düşünmek insanı her zaman yavaşlatıyor. Ben de düşünmeyi bırakıp aklıma ilk geleni uyguladım. Masa örtüsünü siper ederek bıçağı aşağı kaydırđım ve hareketin gövdemde en ufak bir kıpırtı yaratmamasına çok dikkat ederek başladım silmeye. Sil allah sil, sil allah sil. Gerisi kendiliğinden geldi zaten. Bıçak yılan gibi kayıp girdi cebime. Eteğimin arkasını düzelterek doğrulup kalktım, tepsiyi bırakılması gereken yere bıraktım, kimsede şüphe uyandırmayacağımı düşündüğüm sakinlikte adımlarla yemekhaneden çıktım ve derin oh çektim. Oh.

Bahçe boştu. Tarihi okul binasına doğru yürürken kendimle gurur duyuyordum. Öyle ya da böyle daha önce hiç suç işlememiştim. Okulun demir işlemeli kapısının önüne gelince durdum. Külçe gibi ağır olduğunu hatırladım da on-

dan. Öyle tek elle itilip açılabilir türden değildi. Ancak iki el ve tüm gövdenle abanarak ittirerek açabilirdin. Bunu yaptım. Yani abandım, ittirdim ve tam içeri giriyordum ki kanı gördüm. Kapının üstünde. Açık kırmızı renkte. Küçük parmak izleri şeklinde. Afalladım. Anlayamadım. Ellerime bakmayı akıl edince gördüm ki sağ avucumun içinde büyükçe bir yarık açılmış, etim dışarı pörtlemiş. Bunu bıçağın yaptığını anladım. Anlayamadığım onu hangi ara o kadar sıkıtığım oldu? Canım yanmamış mıydı? Suç insanı hissizleştiriyor muydu? Suç neydi, suç sevgisizlikti.

Düşünmeyi bıraktım. Kazağımın koluyla kapıdaki kanı hızlı hızlı silmeye başladım. Sil allah sil, sil allah sil. Öğrenecektim. Öğrenmeliydim. Ne de olsa hafta sonu ziyaretlerine götürüldüğüm yoksul akrabalarımın konuşmaları arasında defalarca duymuştum. Benim varlığım zaten başlı başına bir suçtu.